

Maria - ideál ženy

(Jan Pavel II. při generální audienci 6. 12. 1995)

Úloha svěřená Marii Božím záměrem v dějinách spásy osvětluje poslání ženy v dějinách církve i společnosti tím, že vymezuje její odlišnost od muže. Vzor vytvořený v Marii totiž jasně ukazuje, co je zvláštního na ženské osobnosti. V poslední době některé proudy feministického hnutí ve snaze podporovat emancipaci ženy usilovaly o to, připodobnit se ve všem mužům. I když Bůh chce, aby žena byla důstojností a hodnotou rovna muži, projevil nicméně ve stvoření záměr, který výrazně potvrzuje její odlišnost a zvláštnost. Totožnost ženy nemůže být nikdy jen kopií muže, neboť je vybavena odlišnostmi a přednostmi, které jí dodávají specifické zvláštnosti, a ty je nutno podporovat a rozvíjet.

Zrcadlo ženské důstojnosti

Tyto přednosti a zvláštnosti ženské osobnosti se právě v Marii dokonale a plně rozvinuly. Plnost Boží milosti v ní totiž podporovala všechny přirozené schopnosti, které jsou pro ženu příznačné. Mariina úloha v díle spásy je naprosto závislá na úloze Krista. Jde o jedinečnou funkci, kterou si žádá naplnění tajemství vtělení. Mariino mateřství bylo nutné, aby byl dán světu Spasitel, pravý Boží Syn, ale také dokonalý člověk. Důležitost spolupráce ženy na příchodu Krista je vyzdvížena iniciativou Boha, který prostřednictvím anděla sděluje nazaretské Panně svůj plán spásy, aby na něm mohla vědomě a dobrovolně spolupracovat již tím, že vysloví svůj velkomyslný souhlas. Zde se uskutečňuje svrchovaný vzor odpovědné spolupráce ženy na vykoupení člověka.

Pokorná služebnice Páně

Při uskutečňování tak ušlechtilé formy spolupráce Maria také ukazuje, jakým způsobem má žena konkretizovat své poslání. Při andělově oznámení Maria neprojevuje žádný sebevědomý nárok, ani nemíní uspokojit nějaké osobní ambice. Jak víme z Lukášova sdělení, Maria jen touží dát k dispozici svou pokornou službu s naprostou ochotou a úplnou důvěrou k Božímu plánu spásy. To je smysl odpovědi: Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova (Lk 1,38). Nejedná se totiž jen o čistě trpné přijetí úkolu, neboť Maria dává tento svůj souhlas teprve potom, když vyložila svou obtíž, která pramenila z jejího úmyslu žít v panenství, jelikož nesmírně toužila bezvýhradně náležet Pánovi. Po andělově odpovědi Maria ihned vyjádří svou ochotu s tím, že setrvává v postoji pokorné služebnice. Podle Mariina příkladu tak mnoho žen poskytlo a nadále poskytuje svou pokornou a cennou službu církvi pro rozvoj Kristova království.

První ze všech matek

Mariina postava připomíná dnešním ženám vznešenou hodnotu mateřství. V současném světě se neklade na tuto hodnotu patřičný a vyrovnaný důraz. Množí se případy, kdy např. zaměstnání žen, které je nezbytné, aby rodina mohla uspokojit rostoucí nároky, ale také chybný pojem svobody, který vidí v péči o děti překážku nezávislosti a seberealizace ženy, zatemňují význam, jaký má mateřství pro rozvoj ženské osobnosti. V jiných případech naopak aspekt biologického plození se stává tak výrazný, že zatlačuje do pozadí jiné významné možnosti, které má žena, aby dala průchod svému vrozenému povolání být matkou. V Marii nám bylo dáno pochopit pravý význam mateřství, které v rámci Božího plánu spásy nabývá své nejvyšší možné dimenze. Pro ni být matkou je nejen cestou k plnému rozvoji ženské osobnosti, jíž samou svou podstatou zaměřené na dar života, nýbrž je současně také odpovědí víry na vlastní povolání ženy, neboť ta získává svou nejryzejší cenu pouze ve světle smlouvy uzavřené s Bohem.

Panna panen

Hledíme-li na Marii pozorně, objevíme v ní také vzor panenství, které žije zcela a bezvýhradně pro Boží království? Panna “par excellence”. V jejím srdci uzrála touha žít v takovém stavu, aby dosahovala stále více se prohlubujícího důvěrného vztahu k Bohu. Maria obrací pozornost žen povolaných k panenské čistotě na duchovní plodnost tím, že odhaluje, jak vysoký význam má toto zvláštní povolání v Božích očích. Je to mateřství vyššího řádu: mateřství

podle ducha.

Matka milosrdenství

Mariino mateřské srdce otevřené každé lidské bídě připomíná též ženám, že rozvoj ženské osobnosti vyžaduje angažovanost při skutcích lásky. Žena ukazuje vysokou schopnost dávat sama sebe, protože je vnímavější pro hodnoty srdce. Těm, kteří předkládají v dnešní době sobecké vzory ženského prosazování vlastní osobnosti, ukazuje světlá a jasná postava Matky Páně, že žena může dosáhnout ryziho uskutečnění Božího plánu ve vlastním životě právě tím, že se obětuje a že na sebe zapomíná kvůli druhým. Mariina přítomnost tedy povzbuzuje v ženách city milosrdenství a solidární vnímavosti pro bolestné lidské situace a rozněcuje touhu mírnit utrpení těch, kteří strádají: chudých, nemocných a všech, kteří potřebují pomoci. Díky zvláštnímu sepětí s Marií žena zasévala ve světě zárodky civilizace, která umí odpovídat na násilí láskou, a tím často dokazovala, že Bůh je blízko lidem, kteří očekávají dobrotu a něhu, i když jsou zraněni nenávisť a hříchem.

Podle Radio Vaticana

(Mezititulky redakce Světla)

Matice cyrilometodějská a redakce týdeníku Světlo přeji všem čtenářům a příznivcům požehnané a milostiplné svátky Božího Narození. Děkujeme všem spolupracovníkům, dopisovatelům, kolportérům a dobrodincům za jejich ochotnou a obětavou spolupráci a modlitby v tomto roce a věříme, že zůstanete s námi a věříme, že zůstanete s námi i v obtížných podmínkách příštího roku.

4. neděle adventní

1. čtení Iz 7,10-14

Hospodin promluvil k Achazovi (skrže proroka Izaiáše): “Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!”

Achaz však řekl: “Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.”

Tu pravil Izaiáš: “Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je Bůh s námi).”

2. čtení Řím 1,1-7

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí víry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal.

Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium Mt 1,18-24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto:

Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít.

Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: “Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, on totiž spasí svůj lid od hříchů.”

To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: ‘Hle, panna počne a porodí syna a dájí mu jméno Emanuel’, to znamená ‘Bůh s námi’.

Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Myšlenka na neděli

Slovo na neděli

4. neděle adventní A

Neboj se!

Zamyšlení nad úryvkem

Mt 1,16-24

Josef, její muž, byl spravedlivý.

Evangelista tě zavede do Nazareta, abys zde prožila s Marií a Josefem jejich neobvyklé adventní očekávání. Odlož nejprve všechno, co tě rozptyluje, a pros Ducha svatého o usebranost a vnímavost ve světle jeho milosti.

Josef a Maria se podle obyčejů zasnoubili. Podali si ruku ke společné cestě životem v době, kdy ještě vůbec netušili, jaké poslání jim Bůh předurčil. To, co vyvolalo jejich náklonnost, byla ryzí čistota jejich duší a srdcí. Upřímná a zcela nesobecká láska může vyklíčit jen v nevinném srdci. Nezištná a šlechetná vzájemná odevzdanost je disponuje nejen k pokorné úctě a laskavé službě jeden druhému, ale i k bezvýhradné oddanosti a vděčné službě Bohu, od něhož přijali schopnost čistě a obětavě milovat. Setrvej v úžasu při pohledu na tuto mladou dvojici, v jejímž pohledu se snoubí krása tělesná s neodolatelnou nádherou duše a srdce. Není to krásné přebývat v takové společnosti? Uvědomuješ si, o co jsou oloupeni ti nešťastní lidé i svět kolem nich, kteří pohrdli nevinností?

Tuto dvojici si vyhlédl Bůh, aby jí svěřil svého jediného Syna. Našel je, nenápadné a prostinké v zapadlé a pohrdané vísce Nazaretě. Pošle svého Syna do Zapadákova, kde nemá prázdnou vyhlídku na pohodlí, na postavení, na skvělou budoucnost. Celý život si ponese přídomek "Nazaretský" - "z Kocourkova". Ale ani jeho rodiče nebudou mít na růžích ustláno. Být v Božích službách neznamená mít protekci, na jakou jsou zvyklí lidé tohoto světa. Můžeš se o tom přesvědčit právě zde.

Mezi svaté snoubence vstoupilo vznešené Boží tajemství. Způsob, jakým jim Otec svěřuje nejvznešenější úkol, vystavuje je současné trpké zkoušce. Čím blíže jsi Bohu, tím více si musíš zvykat na jeho zvláštní způsoby, kterým po lidsku nemůžeš rozumět. Nicota se nemůže přiblížit k Nekonečnu bezbolestně. Ti dva zajisté nepotřebovali, aby se očist'ovali zkouškou. Ale to, co musí prožívat, i způsob, jak to prožívají, bude pro mnohé i pro tebe hlubokým zdrojem a názornou školou důvěry a odevzdanosti.

Jsi vůbec schopna vžít se do Mariiny situace? Přesvatý klín, ve kterém klíčí nejsvětější plod, již nejde skrýt lidským očím. Stojí tu mladinka a bezbranná tvář v tvář blížící se hanbě a ponížení. Bolestně prožívá zármutek, který mimoděk působí Josefovi, ale všechnu svou bezmocnost vkládá do rukou Hospodina. Jak dlouho bude trvat to napětí? Zůstala jí jediná jistota: Počneš a porodíš syna... Ten bude veliký...

Před měsíci vzkázala Nejvyššímu: Ať se se mnou děje, co jsi řekl. Nyní se to tedy děje, a Bůh ví, proč a jak. Já jsem jen služebnice Páně. Ten, který zadržel včas pravici Abraháma, uchránil dítě Mojžíše v absurdní situaci, požehnal klínu neplodné stařeny, jež porodila Jana, bude si vědět rady i s její situací. Ať se mi stane...!

Poděkuj Bohu, že ti na Marii ukazuje, jak hluboce je možno důvěřovat v jeho prozřetelnou a moudrou lásku. Obrát se k Josefovi. On ti ukáže, jak může důvěřovat člověk člověku a zachovat lásku proti vši naději. Kudy chodí, má před očima Mariin klín, a přece do jeho panického srdce nevstoupí stín podezření, natož odsouzení. Opravdová láska, z které se rodí úcta, nesoudí, nežárlí a nezná roztrpčenost. Josef se pokorně sklání před tajemstvím, které je mu skryto. Řešení hledá v tichosti a klidu s pomocí Hospodina. Který básník by byl schopen vymyslet toto drama?

Přivítej anděla, kterého poslal Pán, aby ukončil Josefovo dilema. On ti rád potvrdí, že nepřichází jen výjimečně k výjimečným lidem. Budeš-li vnímavá, můžeš s ním často mluvit. Nemusí to být vždy ve snu jako nyní. Poselství, se kterým přichází, začíná nejčastěji právě tak: Josefe, neboj se!

S poslušností spravedlivého přijímá Josef Boží vysvětlení i neobvyklý celoživotní úkol. Má zasvětit svůj život a svou práci těm nejsvětějším z lidí: Božímu Synu a jeho čisté Matce. Ví nyní zcela jasně, že po boku snoubenky svatého Ducha smí stát jen čistota a nevinnost. Je prvním z těch, kteří přijali celibátní zasvěcení, aby mohli bezvýhradně sloužit Bohu a lidem. Jak jinak by směl být legitimním otcem Spasitele a brát do náruče jeho svaté tělo. Dříve než Ježíš sdělí světu, jak si Bůh cení evangelijních ctností, přijímá řeholi chudoby, čistoty a poslušnosti. Ten způsob života povede v Nazaretě se vši důsledností.

Setkání svatých snoubenců po přestálé zkoušce se neobejde bez slz. Je těžké jinak děkovat za důvěru a lásku, která všechno vydržela. Ale ani teď, když oba vědí, na čem jsou, nemají to nijak lehké. Jsou si vědomi, že toto rozuzlení je jen krátkým zastavením před neznámou poutí. Ale ať přijde cokoli, budou si stát věrně po boku a důvěřovat v Pána.

Ať se nám stane podle tvého slova!

Bratr Amadeus

Neděle v oktávu

Narození Páně

1. čtení Sir 3,3-7.14-17A

(Řec.2-6,12-14)

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva.

Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady.

Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku.

Synu, ujmi se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ.

Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. čtení Kol 3,12-21

Bratři!

Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti.

Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj; k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle; moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny tak, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahy.

Evangelium Mt 2,13-15,19-23

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil." Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: 'Z Egypta jsem povolal svého syna.' Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli." Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít, a podle pokynů ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka: 'Bude nazýván Nazaretský'.

Myšlenka na neděli

Slovo na neděli

Svátek svaté Rodiny A

Vezmi dítě i jeho matku

Zamyšlení nad úryvky

Mt 2,13-15,19-23, Kol 3,12-31

Ať vám v srdci vládne Kristův pokoj

Chceš-li dnes opět zblízka sledovat příběh, který ti představuje apoštol a evangelista sv. Matouš, připrav se na dalekou a nepohodlnou cestu.

Pozoruj Josefa, jak se uprostřed noci chystá neprodleně splnit Hospodinův příkaz. Má ihned odejít s Marií a Dítětem do cizí země. Ani to málo, co se mu podařilo zatím opatřit pro své nejdražší, si nemůže vzít s sebou. Ale Josef nic nenamítá Hospodinu, Maria nic nenamítá Josefovi. Vzali Dítě a spěšně odcházejí.

Přidej se k těm třem psancům, kteří jdou temnou nocí do neznámých končin. Kráčejí mlčky, a ty máš čas přemýšlet, kolika důvody, námitkami a návrhy by ses ty pokoušel vyhnout se této nepohodlné cestě. Cožpak je to opravdu jediná možnost, jak uniknout nebezpečí? Poukazoval bys na křehkost ženy, na slabost Dítěte, na jiná možná nebezpečí. Přinejmenším bys žádal více času na přípravu. Ale Josef dobře ví, že Bohu nemůže být rádcem. Boží všemohoucnost není k tomu, aby sloužila našim nápadům a námitkám. Všemohoucnost Nejvyššího je obsažena i v každém jeho pokynu. Můžeš se na ni spolehnout, i když se ti to zdá jakkoliv nepochopitelné.

Pěstoun Páně má však ještě jiný pádný důvod, aby bezodkladně vykonal, co mu bylo uloženo. Již několik dní má stále před očima Mariino Dítě, o kterém ví, že je to Boží Syn. V tom bezmocném robátku spatřuje jeho neochvějná víra nejpresvědčivější zázrak Boží poslušnosti. Syn Boží celým svým bytím vzdává ustavičně chválu svému Otci. Nyní tak činí tím, že se poslušně podrobuje. Příkaz k útěku neplatí jen rodičům, ale i Dítěti, které přijalo svou bezmocnost z vůle nebeského Otce. Neodevzdal se Bůh do jejich rukou, aby se oni odevzdali do vůle Otce? Poděkuj Josefovi, Marii i Dítěti Ježíši, že můžeš být tak bezprostředním svědkem jejich bezvýhradné poslušné odevzdanosti, která ti přesvědčivě vysvětluje, že nemůže existovat žádná rozumná námitka proti plánu obsaženému ve svaté vůli Nejvyššího. Poděkuj za poznání, že právě její poslušné přijímání je nejdokonalejší způsob, jak vzdávat chválu Bohu.

Z toho, co si tato pokorná trojice mohla vzít s sebou na dalekou cestu, můžeš poznat, kam až může jít existenční minimum těch, kteří jsou v Božích službách. Opouštějí svou vlast, nemají takřka nic, a přece jsou tou nejbohatší rodinou na světě. Zachraňují si tedy podstatně více než jen holý život. To maličké Dítě má svou nejčistší, bezmezně milující Maminku a věrného, pečlivého a statečného tatínka. Tito rodiče mají ve svém středu samého Boha, a navzájem je spojuje panensky čistá věrnost, oddanost a láska připravená s ochotou ke každé oběti. Myslíš, že by byli ochotni obětovat cokoli z těchto nejvzácnějších pokladů za větší pohodlí, za finanční zajištění, za lepší sociální postavení, za trvalý domov ve vlasti? Jejich hodnotový systém, tak vzdálený chápání dnešního horečně se pachtícího světa, jim dovoluje prožívat radost z upřímné lidské vzájemnosti a bezpečnou jistotu z péče nebeského Otce i uprostřed krajní nouze. Není to právě to, co ti chybí k opravdové a trvalé radosti a vnitřnímu pokoji?

Ten Maličkový v jejich středu je jediným smyslem všeho jejich konání. To, co v Něm mají, převyšuje nepředstavitelně všechno to, co nemají. Skutečné vyhnanství nastupuje teprve tam, kde není Ježíš. Ať ti chybí cokoli, neměl by ti scházet Bůh.

Vrať se domů povzbuzen tím, co jsi viděl a zažil u svaté Rodiny na útěku. Ve světle této zkušenosti lépe pochopíš, co i pro tebe znamenají Pavlova slova: Když si vás Bůh vyvolil, jste mu zasvěceni a miluje vás, projevujte navenek dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost... Ať vám v srdci vládne Kristův pokoj, to je přece cíl vašeho povolání, které vás shromáždilo v jednom těle.

Kamkoli půjdeš, vezmi s sebou Dítě i jeho Matku.

Bratr Amadeus

Sv. Jeroným

Homilie o Narození Páně

A položila jej do jeslí, protože nenašli místo v útulku (Lk 2,7). Jeho matka jej položila. Josef se neodvážil dotknout toho, o němž věděl, že není jeho synem. Obdivuje Novorozeně, těší se z něho, ale netroufá si vzít je do náruče.

- A položila je do jeslí. Proč do jeslí? Aby se splnila předpověď proroka: Vůl zná svého hospodáře a osel jesle svého pána. Mne však Izrael nezná (Iz 1,3). A na jiném místě stojí psáno: Zachraňuješ lidi, i dobytek, Hospodine (Žalm 36,7). Jsi-li člověk, pak jez chléb, jsi-li zvíře, pak jdi k jeslím.

Protože pro něho nebylo místa v útulku. Je to výstižné: nenašli místo v útulku; protože nevěřící židovský svět všechno opatřil mřížemi. Nenašel místo ve svatostánku, který byl přeplněn zlatem, drahým kamením, hedvábím a stříbrem. Ale on nepřišel na svět uprostřed zlata a stříbra, nýbrž uprostřed odpadků, ve stáji, kde to bylo vystláno nečistotami našich hříchů. Kde je totiž stáj, tam je i nečistota; přišel na svět uprostřed nečistoty, aby napřímil ty, kteří tonou v nečistotě. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka (Ž 113,7). narodil se uprostřed smetí, na kterém ležel i Job, dříve než dostal korunu. Nenašli místo v útulku. Ten, kdo strádá nouzí, může zde načerpat útěchy.

Josef a Maria, Matka Páně, neměli žádného sluhu ani služku. Přišli z Galileje, z Nazareta bez soumara. Byli v jedné osobě pán i sluha. Zní to jako něco neslýchaného, že se obrátili na útulek, aniž by vstoupili do města. Ostýchavá chudoba se neodvážila zamíchat se mezi bohaté. Uvažte hloubku té bídy: obrátili se do stáje. Není tu řečeno, že by ta stáj stála u hlavní cesty, nýbrž daleko, na boční cestě, stranou od vojenské cesty. Ne u silnice, nýbrž stranou, ne na cestě Zákona, ale na boční uličce evangelia. Nikde jinde nebylo místo pro narození Vykupitele, jen u jeslí, u koryta, ke kterému se přivazují mezci a osli. Kéž by mi bylo dovoleno vidět ty jesle, v nichž ležel Pán! Teď si pokládají křesťané za čest odstranit jesle z hlíny a nahradit je stříbrnými. Ale pro mě byly ony jesle, které byly odstraněny, drahocennější. Pohanský svět se plahočí za zlatem a stříbrem; křesťanská víra si zaslouží jesle z hlíny.

Ten, který leží v těch jeslích, pohrdá zlatem a stříbrem. Nepohrdám těmi, kteří vystavili úctě stříbrné jesle, stejně jako nepohrdám těmi, kteří zhotovili pro chrám zlaté nádoby. Ale obdivuji Pána, který je Tvůrce všeho světa, ale narodil se nikoliv uprostřed zlata a stříbra, ale na hlíně.

A byli v té krajině pastýři, kteří měli noční hlídku. Nenašli by Krista, kdyby nebděli. Úkolem pastýřů ke bdít. Krista nenašel nikdo, jen pastýři, kteří byli bdělí. Proto říká i nevěsta: Já spím, ale moje srdce bdí (Pís 5,2). Ten, jenž chrání Izraele, nedříme a nespí (Ž 121,4). V té krajině byli pastýři. I Herodes tam byl, i velekněží a farizeové. Ale oni spali, když byl Kristus nalezen v samotě.

Pastýři bděli a drželi noční hlídku u svého stáda. Oni bděli nad svým stádem proto, aby tam nevtrhl vlk. Protože mnoho škodné zvíře ohrožovalo stádo, byli nadmíru bdělí. Bděli společně nad stádem Páně, ale nemohli je zachránit.

Proto prosí Pána, abys přišel a chránil jejich stádo. A hle, stanul u nich anděl. Ti, kteří tak pozorně bděli, zasloužili si, aby k nim přišel anděl. Jasnost Boží je ozářila; i báli se velice. Člověk při své vrozené bázlivosti nemůže patřit na mimořádné zjevení. Protože pastýře přemohl strach, byl jim přiložen jako náplast na ránu hlas: Nebojte se! Dokud neodložíte strach, nemůžete slyšet má slova: Narodil se vám Spasitel, tj. Kristus Pán v městě Davidově.

Není lehké to pochopit. Když se ukázalo, jak jsou pastýři udiveni, přidal se náhle velký zástup nebeského vojska, který chválil Boha a říkal: Když jen jeden zvěstoval narození Páně, tak je namístě, že nejen ten jeden vystupuje jako svědek, ale celý zástup spolu s ním volá: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle... Hle, co se stalo. Na nebi, kde nevládne žádný nesoulad, panuje sláva. Na zemi, kde jsou den co den války, je mír. Na zemi pokoj! U koho? U lidí. Proč nemají pohané žádný mír? Proč nemají Židé žádný mír? Protože stojí psáno: Pokoj lidem, kteří mají dobrou vůli. Jinými slovy, lidem, kteří přijímají novorozeného Krista.

I pravili pastýři mezi sebou: Pojdme do Betléma! Chceme být svědky toho, co bylo řečeno. Jako muži, kteří jsou skutečně bdělí, neříkají: “My chceme vidět to dítě, my chceme vidět to, co nám bylo oznámeno”, nýbrž: “My chceme vidět Slovo, které se stalo”. - Na počátku bylo Slovo (J 1,1). A Slovo se stalo tělem (J 1,14). “Chceme vidět, jak Slovo, které vždycky bylo, se pro nás stalo. Slovo, které učinil Pán a nám je zjevil.” A pospíšili si. Protože byli plní posvátného nadšení, proto také našli to, co hledali. Hle, co našli: Marii a Josefa.

A co bylo dále? Našli Marii a Josefa. Našli Marii, matku, našli Josefa, pěstouna. A dítě položené v jeslích. Když to spatřili, oznámili, co jim bylo řečeno o tomto dítěti. Maria pak uchovávala všechna ta slova a ve svém srdci o nich uvažovala. Co znamená ten výraz uvažovala? Chce říci: uložila je ve svém srdci, přemýšlela o nich a zapamatovala si je. Kdosi to popsal takto: protože byla svatá a četla Písmo a důvěrně znala proroky, vzpomínala, co jí řekla anděl Gabriel a co našla v předpovědích proroků. Ve svém srdci srovnávala to, co viděla, zda slova: Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto to svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží (Lk 1,35), skutečně platí. Neboť tak to řekl anděl. Ale Izaiáš předpověděl: Hle panna počne a porodí syna (Iz 7,14). Toto četla, ono slyšela. Viděla před sebou ležet chlapce, viděla, jak chlapec pláče v jeslích, viděla před sebou ležet Božího Syna, svého jediného Syna. A jak jej tak viděla, srovnávala to, co četla, s tím, co sama prožila. Tak jak ona přemítala ve svém srdci, tak i my chceme přemýšlet o tom, že se nám dnes narodil Kristus Pán.

Z Bibliothek der Kirchenväter

přeložil -lš-

Albert Lehnen

Svatý Josef - pravzor chudoby

“Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a sám mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů (Mt 1,20-22).

Josef se tedy nemohl stát skutečným otcem, nýbrž jen pěstounem po tisíciletí očekávaného Mesiáše. Josef se stal pro Marii zástupcem Ducha svatého. Měl za úkol po léta doprovázet a chránit našeho jediného Spasitele.

Anděl Páně odhalil Josefovi smysl jeho života: měl od nynějška žít zcela pro Boha a jeho svatou matku; ale na druhé straně chtěl Bůh sv. Josefa zvláštním způsobem obdarovat. Je zřejmé, že poznal cenu Dítěte i Panny Marie jako žádný jiný člověk. A v porovnání s tímto pokladem měl všechno ostatní na světě za pouhé nic. Josef věděl: můj Bůh a mé všechno. Všechno ostatní má nějakou cenu do té míry, nakolik mu to může pomoci, aby Boha lépe pochopil a lépe vnitřně miloval.

Je zřejmé, že po tomto zjevení, kterého se mu dostalo od anděla, se Josef ustavičně ptal sám sebe, jak by mohl Boha dokonaleji milovat, ať už v nadpřirozeném či v přirozeném řádu života. V nadpřirozené rovině to bylo jasné: úplné podřízení vlastní vůle svaté vůli Boží; ničemu nedávat přednost před Bohem, nic s Bohem nesrovnávat. V přirozené rovině očekával Josef prst Boží Prozřetelnosti. Musíme předpokládat, že Josef byl rozhodnut připravit božskému dítěti co nejlepší kolébku z nejkrásnějšího dřeva. Ale skutečnost, že podle císařova příkazu musel putovat do Betléma, mu dala najevo, že Bůh si žádnou krásnou kolébku nepřeje. Bůh zavřel Josefovi dokonce i noclehárnu. A tak Bůh sám chtěl, aby se jeho Syn narodil ve stáji mezi dobyt看em a nepořádkem. I v této stáji udělal Josef, co bylo možné, aby připravil božskému Dítěti důstojný příbytek. Ale prostředků k tomu bylo víc než poskrovnu.

To první, co Josef poznal na Ježíškovi po narození z Panny Marie ve stáji, byla neobyčejná chudoba Božího Syna a krále, který se stal člověkem. Je jisté, že jak pastýři, tak mudrci z Východu přinesli s sebou dárky. Ale náhlý a nečekaný rozkaz k útěku do Egypta udělal ze svaté Rodiny i z Josefa opět dokonalé chudáky. V Egyptě si vytvořil určitou existenci a příležitost k práci, ale brzy opět dostal příkaz, aby se vrátil podle vůle Boží do Nazareta, a tak upadl opět do úplné bíd. Celý jeho život doprovázela chudoba a je nesporné, že Josef tuto chudobu přijímal a

miloval, protože ze všech událostí svého života věděl, že Bůh si přeje, aby byl chudý. Vykupitelské dílo Ježíše Krista, jeho božského svěřence, se nebude opírat o pozemské statky, nýbrž právě o úplný opak; jeho vykupitelské dílo se má uskutečnit skrze absolutní chudobu Spasitele, až za cenu oběti jeho pozemského života. Největší čin Boží moci se má uskutečnit skrze bezvýznamnost, nemajetnost, skrze vzdání se všeho pozemského, dokonce i pozemského života.

Protože Bůh to tak chtěl a protože Bůh právě tak chtěl zjevit svou vznešenost, proto Josef žil důsledně v duchu chudoby.

To patří k podstatným rysům katolíků, který byl ovšem všeobecně zapomenut, ale který je naprosto nezbytný.

Skutečné obnovení příslušníků Církve sv. není bez obnovy ducha chudoby možné. Svátý Kajetán píše ve svém pojednání o chudém Jezulátku v jesličkách svým příbuzným doslova toto: “Vidím Krista, který je chudobný, a sebe jako bohatého, jeho jako pohrdaného, a sebe jako váženého. Chci se mu alespoň o krok přiblížit, a proto jsem se rozhodl, že se vzdám všeho, co z pozemských statků vlastním. Neustanu v rozdávání toho, co mám, chudým, až se pro Krista stanu tak chudý, že po své smrti dostanu jen z něčí laskavosti místo k pohřbení.”

První osobnost Nového zákona, která následovala důsledně chudobu Spasitele, byla nejsvětější Panna Maria. Sv. Alfons Maria Liguori ve své knize “Mariiny vznešenosti” má jednu kapitolu nazvanou O Mariině chudobě. Píše tam mezi jiným: Ježíšovu dokonalou učednicí a věrnou následovnicí jeho vzoru byla Maria.

Petr Canisius ukazuje, že Maria s dědictvím po svých rodičích mohla žít pohodlný život bez námahy, ale chtěla být chudá a podržela si jen nepatrný díl a všechno ostatní dala do chrámu a chudým. Mnozí se domnívají, že udělala slib chudoby a sama zjevila sv. Brigitě: “Od začátku jsem slíbila Pánu, že nebudu vlastnit nic na tomto světě.” Dary, které obdržela od mudrců, jistě neměly jen malou cenu, ale ona je rozdělila chudým, jak dosvědčuje sv. Bernard: “Zlato, které jí přinesli mudrci, jak to odpovídalo jejich postavení, si neoponechala pro sebe, ale skrze Josefa je rozdala chudým...”

Tak zjevila sv. Brigitě: “Všechno, co jsem mohla mít, jsem dala chudým; pro sebe jsem si ponechala jen to nejnnutnější na výživu a ošacení...” Jedním slovem, žila stále chudá a chudá také skonala.

Je nesporné, že sv. Josef s tímto životním ideálem Ježíše a Marie plně souhlasil a ve svém životním způsobu se s ním plně ztotožnil.

Spasitel žádá ode všech, kteří mu chtějí náležet, ducha chudoby: “Jen jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mne” (Mk 10,21). Když pořádáš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani své bratry, své příbuzné nebo bohaté sousedy; neboť i oni by tě také pozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ne. Když děláš hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, nemají, čím by se ti odplatili” (Lk 14,12n).

“Nemůžete sloužit Bohu a mamonu” (Mt 6,23). “Udělejte si přátele z nepravého mamonu, aby vás přijali do svých příbytků, až váš majetek pomine” (Lk 16,9). “Jak těžké je pro bohaté vstoupit do Božího království.” Učedníci byli překvapeni jeho slovy, ale Ježíš opakoval: “Snáze projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.” Je vidět, že Spasitelova výzva k duchu chudoby je jednoznačná a jasná, ano, Pán tím dokonce podmiňuje věčnou spásu.

Pro sv. Josefa byla tato cesta k nebi naprosto jasná. Je sice pravda, že pro lidskou společnost je soukromé vlastnictví nezbytné, ale ne každá láska k majetku je dobrá. Křesťanství požaduje ve velké míře vnější zřeknutí se pozemských dober a vždy vnitřní odloučenost. Bohatý má, nehledě na nezbytnosti, pozemská dobra, která má k dispozici a také jejich přírůstek dát potřebným; chudý má svou chudobu přijmout s vnitřním svobodným souhlasem, a to pro nadpřirozené následování příkladu chudého Krista. Dokonale chudobný je ten, kdo má nedostatek a kdo chce mít nedostatek z lásky k Ježíši Kristu a jeho svaté Církvi.

Zřící se pozemských dober však nemusí být vždy to nejlepší. Bez pobídky, jakou přináší soukromé vlastnictví, by někteří lidé upadli do lenosti a lhostejnosti. Mnoho lidí má povinnost starat se o rodinu; rodina ovšem potřebuje pozemská dobra. Důležité je, abychom se řídili potřebami vlastního stavu a úkolů, které máme, a přitom se omezili na to, co je nezbytné, neboť náš Pán nazývá bohatství “trním, které dusí semeno Božího slova” (viz Mt 13,22). Duch chudoby však předpokládá velkou důvěru v Boha, a především velkou nadpřirozenou lásku k Bohu, která Boha hodnotí jako jediné dobro, od kterého záleží všechna (dobra) ostatní.

Právě doba materialismu a zesvětštění potřebuje důsledný příklad katolíků v oblasti chudoby ducha. Na druhé straně i v oblastech pravého katolicismu je stále dostatek nouze, která by mohla být zmírněna dobročinností.

Být chudým samo o sobě ovšem ještě neznamená žádnou ctnost. Tou je jen nadpřirozená láska k chudobě, jak říká sv. Bernard ve svém 100. dopisu. Jak chudoba, tak majetek mají své opodstatnění jen ve světle věty sv. Augustina: “Miluj to jedno dobro, ve kterém jsou všechna ostatní dobra. Tím dobrem je Bůh.”

Sv. František Saleský nám připomíná pravdu stvoření: “Nic z toho, co máme, nám nepatří. Bůh nám to dal vše do správy a chce, abychom to užitečně a se ziskem spravovali, to znamená k prospěchu Boží slávy a spásy duší. Pán nám připomněl, abychom se nestarali příliš úzkostlivě.”

Pro ducha skutečně evangelijní chudoby platí ujištění, o kterém mluví Pán ve svém horském kázání: Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především Boží království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno (Mt 6,31n).

Konečně je nutno dodat, že množství a druh našeho majetku není rozhodující pro úspěch našeho apoštolátu. Sv. Josef se stal hlavou sv. Rodiny a ochráncem církve právě pro svou dokonalou chudobu.

Z SKS 13/95

přeložil -ire-

26. prosince - sv. Štěpána

Vítězství lásky ve svatém Štěpánu

Včera jsme slavili časné zrození našeho věčného Krále; dnes je vítězné umučení jeho vojína. Včera váš král oděn šatem našeho těla ráčil vyjít ze svatostánku panenského lůna, aby navštívil svět. Dnes vojín opouští stan svého těla, aby vstoupil jako triumfátor do nebe. Náš Král, který je Nejvyšší, přišel pro nás v poníženosti, ale nemohl přijít s prázdnýma rukama. Přinesl svým vojákům největší z milostí, nespokojil se tím, že je zasypal bohatstvím, dodal jim nepřemožitelné síly k boji. Dal jim dar lásky, který vede lidi ke společenství s Bohem. Dal bez počítání a nijak neztratil. Obohatil báječně chudobu svých věřících, když si přitom uchoval v plnosti své nevyčerpatelné poklady.

Láska, kterou seslal Kristus na zem, pozvedla Štěpána ze země do nebe. Láska, kterou dal Král příklad, potom zazářila ve vojákovi...

Na získání vítězné koruny označené jeho jménem měl tedy Štěpán jako zbraň lásku. Díky jí všude vítězil. Pro lásku k Bohu necouvl před divokým davem Židů a pro lásku k bližnímu se přimlouval za své katy. Touto láskou povzbuzoval zbloudilé k nápravě; z této lásky se modlil, aby odvrátil trest od svých mučitelů. Jí podporován nakonec překonal Saula, soptícího zlobou, a toho, kterého měl na zemi pronásledovatelem, obdržel v nebi jako společníka. Tuto svatou a nezdolnou lásku toužil získat svou modlitbou těm, které nemohl obrátit slovem...

A proto nyní se Pavel podílí na štěstí Štěpánově. Se Štěpánem se raduje ze slávy Kristovy, se Štěpánem jáse, se Štěpánem kraluje. Tam, kam Štěpán vstoupil první, ukamenován před zraky Pavlovými, tam vystoupil i Pavel s pomocí modliteb Štěpánových.

Jak pravý je ten život, kde se Pavel už nestydí za vraždu Štěpána, ale kde se Štěpán s radostí setkává s Pavlem! To láska v nich slaví svůj svátek. Ve Štěpánovi láska přemohla tvrdost Židů, v Pavlovi “láska přikryla množství hříchů” (1 Petr 4,8). Láska jim zasloužila nebeské království.

Láska je zdrojem a počátkem všech dober; ona je cestou vedoucí k nebi. Kdo kráčí v lásce, nemůže se ani uchýlit ani zmýlit ani strachovat. Ona řídí, ochraňuje a vede k cíli. Proto, bratři, poněvadž Kristus vztyčil žebřík, po kterém každý křesťan může vystoupit do nebe, uchvacujte mocně tuto čistou lásku, dejte jí zářit mezi vámi a prospíváním v lásce vystupte společně.

Sv. Fulgencius

Můj milý synu, nezapomínej

nezapomínej, můj milý synu, že jsem o 30 let starší. Tak jako ani já nechci zapomenout, že jsi o 30 let mladší.

Nezapomínej, že my jsme v našem mládí museli velmi šetrně nakládat s penězi. Stejně jako já nechci zapomínat, že ses narodil v době, kdy už bylo mnoho z toho, co jsme si museli nejdříve svou prací opatřit.

Uvědom si, milý synu, že jsem chodil do školy, kde mě učili pořádku, přesnosti a pilnosti. Byli to učitelé Starého Zákona, jak vy nyní říkáte. Stejně jako já jsem si vědom, že tvoji učitelé tě učí vysmívat se pořádku, píli a dochvilnosti.

Milý synu, nezapomínej, že nás kněz učil ctít otce a matku. Jako já nezapomínám, že moderní výchova pokládá otce a matku za staré lidi, kteří mají život za sebou.

Nezapomínej, že šlágry, které vznikly za mých časů, měly krásné melodie, které jsem si zamiloval. Tak jako já musím strpět tvůj ohlušující rámus, který mi drásá sluch.

Nezapomínej, že my jsme byli vděční svým rodičům, když jsme mohli studovat, jako já nezapomínám, že patříš ke generaci, která v tom nevidí nic zvláštního vyžadovat od rodičů studium a vzdělání.

V podstatě je to čas, který nás rozděluje, a to, co jsme prožili, než jsme se stali tím, čím jsme. Ale jednou přijde den, kdy ty budeš otcem a budeš říkat: Můj milý synu, nezapomínej...

G. Posern

SKS 47/94

27. prosince - sv. Jana

Na okraji Boží propasti

Prolog evangelia sv. Jana je nepochybně nejhlubší stránkou dějin, která kdy byly napsána. Největší géniové se snažili ji proniknout... avšak zůstali na prvním prahu propasti, do které patřil sv. Jan.

On sám - milovaný učedník, učedník orlího zraku, který prožil svůj život před touto propastí, můžeme o něm říci, že překročil její okraj?

Je třeba si to vždy připomenout, když čteme sv. Písmo, a zvláště tento prolog 4. evangelia, kde nekontemplativnější, poněvadž nejvíc milující - ze svatopisců shrnul do několika řádek historii toho, který je pro něho "Světlo a život". Tyto řádky jsou jen lidským šatem, šatem příliš krátkým - nevýslovně příliš krátkým - skutečností, které nás všechny a vždy přesahují. Když jsme o nich dlouze meditovali, celou svou duší a po celý svůj život, perspektivy, které nám otvírají, rozšiřující se víc a víc ve světle stále narůstajícím - a tak svěží a tak mladé - zjevují svět, který se rozkládá nad tím vším, co vidíme a slyšíme.

Radost - někdy opojná, vždycky sladká a nesrovnatelná - této meditace: co dává, není nic; co slibuje, je mnohem víc: "Ti, kteří mě jedí, budou stále hladovět, ti, kteří mě pijí, budou stále žíznit" (Eccl 24,49). Je to hluboce pravdivé. Bůh, jeho pravda, jeho život, jeho krása, všechna plnost beze jména, kterou se naše slova marně snaží vyjádřit, je pokrmem, který naplňuje, a nenasyčuje.

Sv. Jan, začínající psát evangelium, staví nás na tyto výšiny před Slovo, které bylo, když všechno počalo, kterým všechno počalo. Má pravdu? Ježíš je nejprve tohle. Vidíme ho jen v tomto světle: "Světlo pravém, které osvětluje každého člověka, přicházejícího na tento svět" (Jan 1,9). Aby se na toto světlo zadíval, vybízí ho, milovaného učedníka, kterého doprovázel Ondřej při prvním setkání "Mistře, kde bydlíš?" (Jan 1,38), ptali se ho dva učedníci Jana Křtitele, kterým

Předchůdce řekl a ukázal: “Hle, Beránek Boží.” “Pojďte a podívejte se,” odpověděl prostě Pán.

Dovedl je k sobě. Jaké bylo toto “u něho”, evangelista to neříká. Jeho pravdivou odpovědí je toto první slovo jeho evangelia. Příbytkem Ježíšovým je Slovo. Tam byl Jan uveden od prvního dne. On tam zůstal. A tam nás přivádí i on. Pojďme za ním a zůstaňme tam s ním.

Augustin Quillerant

“On”

Čtenář epištol sv. Jana neujde překvapení, když při obrácení stránky se před ním náhle objeví anonymní odkaz: “On”. Je třeba chvíle, aby si člověk uvědomil, že se jedná zřejmě o Krista. “On” v jazyce sv. Jana je Kristus.

Není to tedy z jeho strany literární postup. Je to instinkt. Čtenář s duší méně naplněnou a posedlou Kristem musí se pokaždé namáhat, aby zvládl nové překvapení. Pro svatého Jana to jde samo od sebe. O kom mluvit, ne-li o Kristu, o kom myslet, ne-li o Kristu? Sv. Jan si vůbec nepředstavuje, že by to pro křesťana mohlo být jinak než pro něho. Mezi křesťany může jít jen o “Něho”.

Kristus je všude, ve všem, všechno. Stačí číst epištoly u sv. Jana, abychom viděli, že to je úplný opak zapomínání na druhé. Milovat své bratry až na smrt je jediný pravý důkaz autentické lásky ke Kristu. Jestliže ho milujeme, budeme chtít splnit jeho příkaz, avšak tímto příkázáním je, abychom se milovali navzájem, jako on miloval nás. Ale bylo třeba nejprve v Kristu udělat “salto mortale”, abychom našli všechno zbývající, všechno ztratit a všechno opustit pro něho.

Pro duši opravdu křesťanskou přítomnost Kristova musí být tak úplná a tak stálá, že když mluvíme o Kristu s druhými, nepotřebujeme už říkat, o koho se jedná. “On”, to je Kristus, a nikdo jiný. Zcela tak, jako se představuje v řeči nevěsty narážka na toho, kdo ji zabírá celou, nebo v rodině narážka na toho, kterého očekáváme po dlouhé cestě, nebo kterého jsme právě ztratili.

Překvapení, které vyvolává neužívaný a nečekáný způsob sv. Jana, provokuje nás jen k osobní otázce: Zabírá Kristus až do té míry naši duši? Neobjevuje se naopak v rozhovoru mezi křesťany spíše jako cizinec, který se musí dovnitř dostat pokaždé násilím a vždycky znovu výslovně ohlásit svou totožnost, aby byl uveden? Je nepřítomným, Obvykle opomíjeným, a je tudíž třeba vždy znovu připouštět jeho příchod a oznamovat jeho přítomnost jmenovitě.

Tento překvapující způsob sv. Jana je evidentně znamením jedinečné lásky. Toto slovíčko “On” vychází z přeplněného srdce.

Ale neměli bychom být překvapeni a zneklidnění svým vlastním překvapením? Kterak si nepřipomenout zde slova evangelia, tak pevná, tak rozhodující, břitká: “Miluje-li někdo svého otce, svou matku... víc než mne, nemůže být mým učedníkem” (Mt 10,37). Lásky ke Kristu není ničím jiným než láskou k Bohu. Jako ten, kdo věří v Boha, věří i v Krista. Realismus absolutnosti lásky sv. Jana je jen prožívanou pravdou víry v Krista Pána.

Modlitba: Bože, prostřednictvím svatého apoštola Jana jsi nám dal nahlédnout do tajemství svého věčného Slova. Dopřej nám, ať svým rozumem dobře poznáváme a chápeme to, co od tvého apoštola slyšíme. Skrže...

Kardinál Gabriel Garrone

Svědkové Kristova příchodu

Počítáme naše letopočty od Kristova narození. To je trvalý důkaz, že naše víra spočívá na historických skutečnostech. Není to žádný mýtus, žádné dílo “náboženského génia”, žádný produkt lidské tužby. Ani ti, kteří zaváděli výrazy “Před a “po” našem letopočtu, nemohou na tom nic změnit, protože “naš letopočet” byl a zůstal Kristův.

Apoštolové, evangelisté a učedníci se pokládali za svědky prožitých událostí. Co to znamená být svědkem, to bylo pro ně, kteří vyrostli v židovství, naprosto jasné.

Když Jan podává zprávu o tom, jak setník probodl Kristův bok, zdůrazňuje: “...ten, který to viděl, vydal o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé, a on ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili (J 19,35). Svědkem se nazývá i na jiných místech (1,14;20,30-31). Jeho první list začíná

slovy: Co bylo na počátku, co jsme slyšeli a co jsme vlastníma očima viděli, na co jsme patřili a čeho se naše ruce dotkly, to vám zvěstujeme (1,1n).

Když hledali apoštolové náhradu za Jidáš, žádal Petr, aby to byl očitý svědek: jednoho z těch mužů, kteří s námi chodili po celou dobu, když Ježíš žil mezi námi až do dne, kdy byl od nás vzat (Sk 1,21-22).

Možná, že již tehdy chtěli někteří posluchači apoštolů, když hlásali těžce pochopitelné poselství o tom, jak se Bůh stal člověkem, o jeho smrti na kříži a zmrtvýchvstání, zařadit jejich kázání mezi mýty a ságy o božstvech. Neboť na mýty je Nový zákon krajně alergický (Tim 1,4 a 4,7). Apoštolové nekompromisně trvají na tom, že hovoří o skutečných událostech. Neboť jsme vám oznámili moc a příchod Pána našeho Ježíše Krista, ne že bychom následovali vymyšlené báje, nýbrž poněvadž jsme byli očitými svědky jeho moci a velebnosti (2 Pt 1,16). A jako svědkové jeho moci a velebnosti šli na smrt a potvrdili svá svědectví krví.

Evangelista Lukáš, který Krista pravděpodobně osobně nepoznal, zdůrazňuje v úvodu svého evangelia: Rozhodl jsem se napsat ti po pořádku o tom, jak jsem vše důkladně vypátral od počátku, abys poznal, jak pravdivé je učení, které jsi přijal (Lk 1,3-4). Přidržel se při tom svědectví těch, kdo byli od počátku sami očitými svědky a služebníky toho slova (Lk 1,2). A přináší ověřitelné časové údaje v tehdejší formě: V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát spravoval Judsko, tetrarchou v Galileji byl Herodes... (Lk 3,1-2).

Ale protože Nový zákon vypráví o nadpřirozených událostech, které podle představ starých i nových racionalistů neexistují, protože nás informují o zásahu Boha do našich dějin, chtějí vytrvale Písmo svaté “odmytologizovat” a za použití “historicko-kritické analýzy”, jak říkají, “očistit” od divů, proctví, zjevení, někteří dokonce od skutečného zmrtvýchvstání. Hovoří o evangeliích jako o znameních, symbolech, o “dobovém oděvu” tehdejších časů podle víry původní církve.

Nenechme se tím zmást! Apoštolové znali velmi dobře rozdíl mezi dějinami a historkami. A byli si jasně vědomi, že jsou svědky moci a velebnosti, a nikoliv vypravěči legend.

A proto máme důvod k opravdové radosti: Boží dobrota a vlídnost se v betlémském Děťátku lidem skutečně zjevila.

Josef Bauer

28. prosince - svátek Mlád'átek

Kristus se narodil jako malé dítě, On, Veliký Král... Mágové přicházející zdaleka; přicházející, aby se poklonili tomu, který ještě leží v jeslích a který vládne na nebi i na zemi. Když mágové zvěstují narození krále, Herodes dostane strach, a aby nedošlo zkázy jeho kralování, chce zabít toho, který by mu dal kralovat v pokoji zde na zemi a bez konce ve věčném životě, kdyby v něho uvěřil...

Proč se bojíš, Herode, když slyšíš, že se narodil Král? Nepřišel, aby tě zbavil trůnu, ale aby zvítězil nad ďáblem. Avšak ty, ty ho nechápeš, chvěješ se strachem a běsníš. Abys zničil jediné dítě, které hledáš, stáváš se vrahem velkého množství. Ani mateřská láska slzících matek, ani zármutek otců, oplakávajících své syny, ani nářky a sténání dětí nezadrží. Masakruješ těla těchto maličkých, poněvadž strach tě zabíjí v tvém vlastním srdci. A ty myslíš, když dosáhneš svých záměrů, že budeš moci žít dlouho? Vždyť ten, kterého hledáš zabít, je zosobněný Život! Tento zdroj milosti, tento maličký, tento veliký, který leží v jeslích, zachvívá svým trůnem. Uskutečňuje svůj záměr právě tvým prostřednictvím a aniž to víš a osvobozuje duše z moci ďáblů. Přijal syny vzbouřených do počtu svých adoptovaných dětí.

Tito malí umřeli pro Krista, aniž to věděli; jejich rodiče oplakávají smrt mučedníků, Kristus jim dopřál stát se jeho svědky. Hle, jak panuje tento král. Už osvobozuje a přináší záchranu. Avšak ty, Herode, tohle nevíš, strachuješ se a běsníš. A když běsníš proti Dítěti, dáváš se, aniž to víš, do jeho služeb. Skutečně, tento velký Král přišel, aby shromáždil své mezi jiným s tvou pomocí, a ty jsi první, který před ním posíláš armádu dětí, oblečených v bílém. Jsou z těch, které nám sv. Jan ukazuje ve Zjevení: “Viděl jsem velký zástup, který nemohl nikdo sečíst, ze všech

národů, kmenů, plemen a jazyků, odění bílými rouchy s palmami v rukou” (Jan 7,9).

Jak veliký dar milosti! Jakými zásluhami tyto děti dosáhly vítězství? Ještě nemluví a už vyznávají Krista. Jejich údy nejsou ještě pohyblivé, aby se daly do boje, a už si odnášejí palmy vítězství.

Modlitba: Bože, svaté betlémské děti tě dnes neoslavují slovy, ale mučednickou smrtí. Dej, ať my, kteří svou víru ústy vyznáváme, podle ní žijeme.

Svatý Quodvuldeus

Dítě

*Dítě! Tajemství nesmírné!
I Bůh si zvolil Děckem být,
a že my děti Boží jsme,
přišlo nás Dítě vykoupit.
Dítě! Tajemství nesmírné!
Kdo toto jednou si do srdce vpiše,
je oddán všem dětem pro Dítě Ježíše.
Dítě! Jaká čest dána je ti!
Bůh - SLOVO - pravil tato slova:
“Jen ti, kteří jsou jako děti,
smí do Království Ježíšova.”
Dítě! Jaká čest dána je ti!
Kdo toto jednou si do srdce vpiše,
je oddán všem dětem pro Dítě Ježíše.
Dítě! Jak svaté je!
Syn Boží přece sám to praví,
že všechněch dětí andělé
před trůnem Božím Boha slaví.
Dítě! Jak svaté je!
Kdo toto jednou si do srdce vpiše,
je oddán všem dětem pro Dítě Ježíše.
Clemens Brentano (1778-1842)
Překlad: Marie Tomigová*

Pozvání Ježíšova Srdce

Zasvěcení

Patřit Ježíši Kristu

Podstata a cíl pobožnosti k Ježíšovu Srdci znamená úplně se dát k dispozici Ježíšově lásce, dovolit, aby nás získala a skrze nás působila, abychom se i my sami stali plameny v jejím žáru. “Kristus mě uchvátil,” vyhláší sv. Pavel. “Mým životem je Kristus. Mou slávou je kříž Ježíše Krista.” Pobožnost k Ježíšovu Srdci musí dospět až k tomuto cíli. Tím, že darujeme Ježíšovi svou duši a tělo, chceme odpovídat na jeho vlastní dar: “Miloval mě a vydal se za mne.”

Takto uvádíme ve skutek pobožnost k Ježíšovu Srdci: darujeme sebe, ztrácíme sebe, abychom se stali Ježíšovým vlastnictvím. Jelikož věříme v Ježíšovu lásku, Ježíš má právo od nás všechno požadovat, aby očistil a přetvořil naše sobecké já oděl nás sebou. Takto se stáváme “vyvoleným lidským pokolením” pro jeho prodloužené vtělení v Církvi do konce časů, obětmi pro dovršení vykopení, srdci proměněnými v jeho Srdce, abychom zapálili svět ohněm jeho lásky.

Co je zasvěcení?

I v běžné řeči používáme slova zasvěcení. Copak neříkáme, že matka, lékař nechávají jakoby bokem každou jinou práci, nežijí pro nic jiného, jen pro ty, kdo jsou svěřeni jejich péči a práci. tedy slovo zasvěcení obsahuje v sobě ideu výlučné služby a totální obětavosti.

I náboženská řeč používá často toto slovo. Bohu zasvěcují kalichy, oltáře, ušlechtilé kovy, drahokamy. Tyto předměty se vylučují z obvyčejného používání, jsou očištěny a sakralizovány pomazáním nebo posvěcením. Od té chvíle se už nemohou používat pro ryze lidské potřeby. Byla by to profanace nebo svatokrádež. tyto předměty se stávají výlučným Božím vlastnictvím.

A přesně takto se zasvěcuje Bohu i osoba řeholními sliby. Sama se oddělila od světa, aby patřila výlučně Bohu. Pro toto si obvyčejně mění i oděv, ba často i jméno, odebere se do kláštera.

Tyto příklady očividně dokazují, že cílem každého takového zasvěcení je Bůh. Když profánní jazyk používá někdy toto slovo, bývá to v analogickém smyslu. Opravdovým zasvěcením je podle své povahy jen náboženské zasvěcení. A skutečně, jedině Bůh si zaslouhuje, abychom mu podřídili svou svobodu, svou osobnost, svou bytost. Není dovoleno, aby se člověk oddal stvoření, pokud se skrze ně neodevzdává Bohu. V tomto smyslu se dá říci, že se někdo zasvěcuje péči o nemocné, o chudé. A opravdu, zasvěcením se vyjadřuje úcta. Jelikož uznáváme nejvyšší Boží panství, dáváme mu, co vlastníme a co jsme, a skrze toto darování se stáváme rezervovanými a zasvěcenými bytostmi.

Připomeňme ještě dvojnásobnou změnu, kterou logicky předpokládá každé zasvěcení: v první řadě dobrovolně opustit všechno, co je profánní, zřici se vlastnictví, dále darovat se tak absolutně, jak to jen dovoluje lidská relativnost.

Podle vzoru vtěleného Slova

Každé zasvěcení osob nebo věcí je jen obraz a pokračování toho jedinečného, Boha důstojného zasvěcení, jaké jedině Bůh přijímá, a to je vtělení Slova.

Když Slovo přichází na tento svět, obětuje se tím svému Otci, aby mu sloužilo a aby ho oslavilo: “Hle, tu jsem, Otče! Starobylé oběti jsi nechtěl, nuže, hle, tvůj Syn je tu, aby splnil tvou vůli!” V té chvíli jeho lidství, které se takto odevzdalo Bohu, přijalo od něj radostné pomazání věčného kněžství. Po dobu obětování v jeruzalémském chrámě Ježíš opakuje toto prvotní obětování, ale nyní už ne skrytě v královské svatyni Matčina lůna, ale viditelně, na místě liturgických obětí. A tak tam, kde kněží obětovali beránky, začíná Velekněz naší spásy přinášet vlastní oběť, oběť Božího Beránka.

Toto je tedy Ježíšovo zasvěcení, jedině, opakujeme, které v Božích očích existuje a které má hodnotu, zatímco všechna ostatní zasvěcení jsou jen obrazy nebo reprodukce a spoluúčastenství. Toto zasvěcení spočívá pro Ježíše v tom, že svou bytost a své působení dal úplně do služeb Otcovy vůle a slávy, a tím také vykoupení světa. Ježíš se úplně oddává úloze klanět se v duchu a v pravdě, dát zadostučinění nejsvětějšímu Majestátu, zneuctěnému lidskými hříchy. Přišel na tento svět, aby byl podle prorockého oznámení “Božím sluhou”, synem své ponížené služebnice. Od té chvíle bude jeho úkolem plnit Otcovu vůli. Proto Slovo, aby mohlo lépe sloužit, přijalo podobu a úlohu otroka. svým utrpením nás naučí, co znamená poslouchat, a jeho poslušnost půjde až k smrti, a to k smrti na kříži. Obětování jeho života započaté v chrámě vyvrcholí obětováním na Kalvárii, kde je přinese jako jediný a nejvyšší Kněz. Ježíšovo zasvěcení je úplný a neodvolatelný dar jeho svatého člověčenství a Božství Slova k slávě Otce a za spásu světa. Svou plnost dosáhne toto zasvěcení na Velký pátek slovy “Comsummatum est - Dokonáno jest”.

Každé zasvěcení tu na zemi se bude moci vykonat jen vzhledem k Vtělení a v účasti na něm.

Křtem zasvěcení Bohu

Svým křtem jsme zasvěceni, jelikož touto svátostí se stáváme účastnými na jedinečném zasvěcení, zasvěcení Bohočlověka svému Otci. Ponoření do Ježíšovy smrti umíráme tedy hříchu, a na druhé straně zase vstáváme z mrtvých v Ježíšovi, dostáváme darem jeho život, nesmazatelným způsobem přijímáme přirozenost Božích dětí, stáváme se adoptovanými syny v jednorozeném Synovi. Podle toho křest nám ukládá dvojí povinnost: jedna je zřici se Satana, hříchu, zdroje a příležitosti hříchu. To je negativní smysl. Pozitivní je spojit se navždy s Kristem. Takto se dvojí tvář velikonočního tajemství - smrt a vzkříšení - do nás vtiskuje svými požadavky.

Zasvěcení se řeholními sliby jen vysvětluje a zdokonaluje začáteční křestní zasvěcení, které

je podmínkou všech ostatních zasvěcení, jelikož nás uvádí do vykupitelského vtělení, do samotného zasvěcení vtěleného Slova.

Vyznání víry při křtu označuje v první řadě, že uznáváme úplnou závislost na Bohu, ale závislost skrze lásku, jelikož Bůh je naším Otcem. Dále vyznání dává najevo naše rozhodnutí vrátit mu láskou všechno, co nám dal, podle vzoru Syna, který v tajemství Trojice a vtělení vrací všechno Otcovi. A tak budeme od nynějška žít výlučně pro Boha a plnit přikázání: “Miluj Pána Boha svého ze všech svých sil, z celé duše, z celého srdce!” A tak jako se Slovo vtělením stalo “svatým, zasvěceným Bohu”, i my křtem jsme se stali Bohu zasvěcenými bytostmi; už nám není dovoleno, abychom se “vraceli k své bývalé nízkosti”, protože od této chvíle už tvoříme všichni spolu svatý, královský kněžský lid.

Lze se zasvětit i přeblahoslavené Panně Marii?

Jen Bůh je náš nejvyšší Pán, a proto se jen jemu zasvěcujeme, proto zasvěcení andělovi nebo některému světci by nemělo žádný smysl. Když se přece jen používá tohoto slova, tak jen v tom smyslu, aby se označila modlitební formule, zdůrazněná důvěrou.

A přece existují dvě výjimky: lze se zasvětit přeblahoslavené Panně Marii a svatému člověčenství vtěleného Slova.

Můžeme se zasvětit Boží Matce, ale přirozeně nepřímým způsobem (jako se kříží “klaníme” jen nepřímo). Ale stejně je toto zasvěcení dovoleno pro spojení Panny Marie s vtělením, a tím i s naším křtem. Aby se totiž Boží Slovo stalo bytostí zasvěcenou nejvznešenějším způsobem, aby se stalo Veleknězem, aby se stalo Pomazaným, bylo třeba, aby mělo smrtelné tělo. Přijalo je od nejčistší Panny. Boží Slovo by nemohlo být povoláno k zasvěcení kněze podle řádu Melchizedechova, kdyby nebyla předtím Panna Maria souhlasila, aby se stala Boží Matkou. V ní se Ježíš poprvé obětuje svému nebeskému Otcovi, a tak se Panna Maria stává živou katedrálou, její přečistě Srdce posvěceným obětním oltářem, na němž může Božská oběť nahradit nedostatky starobylého a zastaralého kultu. V Marii vyslovuje Ježíš svoje první “Fiat - ať se stane”, bezprostřední ozvěnu “Ať se stane” své Matky. A takto přichází Ježíš k úplné závislosti na Bohu, protože souhlasil, aby se stal Mariiným “vlastnictvím”, jak to můžeme také říci. Tady začíná vykoupění lidstva, jelikož Spasitel se podřizuje člověčenství ženy, aby od ní přijal svoje člověčenství: “Bůh poslal svého Syna, zrozeného ze ženy” (Gal 4,4).

Ježíš se při svém obětování v chrámu oddává Otcovým zájmům a úředně a viditelně se zasvěcuje slavnostně a veřejně před nejhodnověnějším svědkem, před knězem, služebníkem Zákona. A kdo přinesl chlapce do chrámu? Kdo dovoluje, aby se obětoval? Znovu Panna Maria. Obětován je Pánu jako její prvorozený, pod její mateřskou záštitou. Bez ní by nebylo obětování v chrámu, jakož ani později bez ní nebude obětování na kříži. Protože i potom bude bolestné Mariino Srdce souhlasit s obětováním svého Syna. Maria bude stát pod křížem, aby určitým způsobem zdůraznila Ježíšovu volbu vykupitelské smrti.

Takto Spasitel dřív, než dovršil své odevzdání se Bohu, oddal se Matce. Aby se zasvětil Otcovi, zasvětil se Matce, podřídil se její vůli, aby splnil vůli shůry. Takto to zařídila nejvyšší Moudrost. Jediný Zasvěcený Boží, náš Pán Ježíš Kristus, je synem Panny Marie, a tím je i jí zasvěcený.

Abychom patřili úplně Bohu, musí se to stát tak jako Ježíš skrze Marii. Toto je důvod zasvěcení Panně Marii. Odevzdáváme se jí, abychom se skrze Ježíše odevzdali Bohu. Ježíš sám chtěl být závislý na Matce. Takto se snažíme vysvětlit a prožívat mariánský smysl milosti křtu. A opravdu, Maria je druhou Evou, Matkou těch, co žijí v Ježíšovi. Panna Maria je “Matkou Církve”, to jest vykoupěných. Podle toho zasvětit se Panně Marii znamená chtít se podříditi jejímu vedení, jejím příkazům: “Cokoliv vám řekne, udělejte!” Takto se podrobujeme prozřetelnostnímu záměru Boha, který chtěl, abychom přišli k Ježíšovi skrze Marii.

J. Ladame SJ

Edith Steinová

Vánoční paradox: pokoj a sláva

Nazítří výnos odkládá církev svá bílá roucha a obléká se do barvy krve. Štěpán, který první šel za Pánem na smrt, a nevinné děti, betlémská neviňátka, která byla pobita krutými rukama katů, shromažďují se kolem Dítěte v jeslích a vytvářejí jeho družinu. Co to vše znamená? Kde je veselí nebeských zástupů, kde je tichá blaženost svaté noci, kde je pokoj na zemi? Pokoj na zemi lidem dobré vůle. Avšak všichni nejsou dobré vůle. Tajemná moc zla zahalovala svět v noci, když Syn věčného Otce sestoupil ze slávy nebes.

Temnoty pokrývaly zemi a On přišel jako světlo, které svítí v temnotách, a temnoty ho nepřijaly. Těm, kteří ho přijali, přinesl světlo a pokoj: pokoj s Otcem nebes, pokoj se všemi těmi, kteří jsou také syny světla a dětmi Otce, a hluboký pokoj srdce; ne však pokoj se syny temnot. jim Kníže pokoje nepřináší pokoj, ale meč. Pro ně je kamenem úrazu, na který naletí a který je rozdrťí. Hle, závažná a těžká pravda, kterou poetické kouzlo Dítěte v jeslích nemůže zastírat.

Tajemství vtělení a tajemství zla jsou úzce spjata. Světlu, sestoupivšímu z nebe, staví se v cestu ještě temněji a truchlivěji moc hříchu.

Dítě v jeslích rozpíná ručky své a jeho úsměv se zdá říkat, co pronesou rty muže jednou později: “Pojďte ke mně, kteří se lopotíte a jste obtíženi břemenem” (Mt 11,28). Někteří odpovídají jeho pozvání. Takoví chudí pastýři, kteří, když uvidí nad betlémskou plání záblesk nebe a dozvědí se od anděla radostnou zvěst, říkají plni důvěry: “Pojďme do Betléma” (Luk 2,15) a vydávají se na cestu. Takoví králové, kteří, přicházejíce s toutéž prostou vírou zázračnou hvězdu; z ruček Dítěte snese se na ně rosa milosti a “zaradují se radostí velmi velikou” (Mt 2,10)...

“Pojďte za mnou,” říkají ruce Dítěte, jako to řeknou později rty Člověka. Tak zavolaly mladého učedníka, kterého Pán miloval a který také nyní patří k družině kolem jesliček. Svatý Jan, mladý muž čistého srdce, jde, aniž se ptá: “Kam? Proč?” Opouští loďku svého otce a následuje Mistra na všech jeho cestách až na Golgotu.

“Pojďte za mnou!” Tuto výzvu uslyšel i mladý Štěpán. Šel za Mistrem do boje proti mocím temnot, proti zaslepenosti zatvrzelé nevěry, a vydal mu svědectví svým slovem a svou krví. Šel podle jeho ducha, ducha láska, který proti hříchu bojuje, ale hříšníka miluje, a který až i ve smrti hájí vůči Bohu vraha.

Ti, kteří poklekají kolem jesliček, jsou synové světla: křehká neviňátka, pastýři plní víry, pokorní králové, Štěpán, inspirovaný učedník, a Jan, apoštol lásky, ti všichni šli za výzvou Mistrovou. Proti nim v nepochopitelném zatvrzení a zaslepení noci stojí učitelé Zákona, kteří, i když vědí, v které době a na kterém místě se Spasitel narodí, přesto neodcházejí do Betléma, i král Herodes, který chtěl také zabít Pána života.

Před Dítětem v jeslích se duchové rozdělují. On je Král králů, Pán života a smrti. Říká: “Pojď za mnou,” a kdo není pro něho, je proti němu. I nám to říká a dává volit mezi světlem a temnotami.

Modlitba: Bože, slavíme nebeské narozeniny svatého Štěpána, který se modlil i za ty, kteří ho pronásledovali. prosíme tě, ať jednáme podle něho a učíme se milovat i nepřátele. Skrze...

Boskovy poslední Vánoce

20. prosince 1887 byl Don Bosko naposled venku na procházce. Během procházky řekl svému sekretáři: “Až přijdeme domů, nezapomeň napsat v mém jménu pro všechny salesiány tato slova: “Salesiánští představení necht' jsou vždy vlídní ke svým podřízeným a necht' jednají vždy pěkně, laskavě, zvláště se služebními!”

Po návratu jej sekretář požádal, aby podepsal obrázky Panny Marie Pomocnice, které se měly rozeslat dobrodincům. Bylo to naposled, Co Don Bosko psal. Sotva držel pero v ruce, a přece tlustými literami psal své poslední myšlenky. Zde jsou některé z nich:

- Dobré skutky čiňte brzy, později by vám mohl scházet čas a ošidil byste se.

- Šťastní, kdo se Bohu oddají, dokud jsou mladí!
- Jestliže činíme dobro, budeme se mít dobře v tomto životě i po smrti.
- Na konci života sbíráme ovoce svých dobrých skutků.
- Mladí jsou radostí Páně a Panny Marie.
- Kdo chrání chudobné, bude štědře odměněn na soudě Božím.
- Kdo chrání sirotky, bude požehnan od Boha v nebezpečí života a chráněn Pannou Marií v hodině smrti.
- V nebi se budeme mít dobře navěky.

Pak se mu velmi přitížilo a musel do lůžka. Poslechl a řekl: “Už mi nezbývá nic než šťastný konec!”

Po celou dobu své těžké nemoci myslel Don Bosko na Pána Boha, na své dílo a na nebe. Svě návštěvníky prosil: “Modlete se za mne všichni. Řekněte všem spolubratřím, aby se za mne modlili, abych zemřel v milosti Boží.”

Přetěžkým dnem Boskovy nemoci byl 23. prosinec. Tehdy řekl biskupu Caglierovi památná slova: “Řekneš Svatému otci, co posud bylo jakýmsi tajemstvím: naše kongregace a salesiáni mají zvláštní úkol obhajovat papežskou autoritu, kamkoliv přijdou a kdekoliv budou pracovat. Pod ochranou papežovou půjdete do Afriky, do Asie a jinam. Mějte jen víru...!”

Večer navštívil Dona Boska kardinál Alimonda. Objal nemocného a políbil. Don Bosko sňal svou čepičku a prosil: “Eminence, modlete se za mne, abych spasil svou duši. Odporučím vám svou kongregaci.” Kardinál jej těšil a povzbuzoval. Vzal mu z rukou čepičku a posadil mu ji na hlavu.

“Pracoval jsem dle možností, staň se se mnou svatá Boží vůle. Doby jsou těžké, Eminence, a těžké doby jsem prožil... Ale autorita papežská... autorita papežská! Řekl jsem Mons. Caglierovi, aby vyřídil Svatému otci, že salesiáni jsou na ochranu autority papežské, kdekoliv budou žít.”

“A vy, Done Giovanni,” odpověděl mu kardinál, “nesmíte se smrti bát, tolikrát jste jiným doporučoval, aby byli na smrt připraveni.”

“Říkal jsem tak jiným,” odpověděl světec, “nyní je třeba, aby to jiní říkali mně.”

Zpovědníkem Dona Boska byl jeho spolužák ze semináře Jan Giacomelli. V r. 1885 smrtelně onemocněl. Don Bosko mu tehdy řekl: “Buď dobré mysli a neboj se. Nevíš, že bude tvou povinností pomáhat v poslední hodině Donu Boskovi?” Giacomelli skutečně pookřál, Dona Boska na smrt připravoval a pomáhal mu. Při procesu blahořečení dosvědčil: “Jeho nemoc i smrt se shodovaly s jeho životem. Nespátřil jsme nikdy nic, co by mohlo oslabit jeho sílu a trpělivost jeho charakteru.”

R8no na Štědrý den byl Don Bosko slavnostně zaopatřen. Biskup Cagliero mu přinesl Nejsv. Svátost a večer k 11. hodině mu udělil pomazání nemocných. Don Bosko byl nesmírně dojat. Se slzami prosil okolostojící: “Pomáhejte mi, pomáhejte mi uctivě přijmout Pána Ježíše... jsem zmaten.” Velice jej potěšilo, když mu řekli, že požádali Sv. otce o zvláštní požehnání pro něj. O Božím Narození přišel telegram kardinála Rampolly: “Svatý otec, zarmoucen nad nemocí Dona Boska, se za něj modlí a posílá mu vyžádané požehnání.”

Na sv. Štěpána navštívila Dona Boska generální představená Dcer Panny Marie Pomocnice a prosila o požehnání. Don Bosko odpověděl: “Ano, ano, žehnám všem domům Dcer Panny Marie Pomocnice, žehnám generální představené a všem jejím sestrám: ať se přičiňují, aby spasily mnoho duší.”

28. prosince prosilo několik lidí Dona Boska, aby se s nimi modlil za své uzdravení. Don Bosko se usmál: “Děj se se mnou vůle Boží.” Don Albera mu řekl, že je už po třetí smrtelně nemocen a že vždy po vroucích modlitbách opět pookřál, že okřeje i nyní. Don Bosko mu odpověděl: “Tentokrát již neokřeji.”

29. prosince si dal zavolat Dona Ruu a biskupa Cagliera a poručil jim, aby napsali všem salesiánům tento jeho vzkaz: “Konejte svědomitě všechny své práce, přejte si vzájemně jako

bratři, milujte se, pomáhejte si a snášejte se jako bratři. Pomoc Boží a Panny Marie vám nebude scházet. Všem doporučte věčnou spásu mé duše a modlete se. Neste břemena jeden druhého... dávejte příklad dobrých skutků. Žehnám misionářům, biskupům, kněžím a rodinám a budu si vždy pamatovat, kolik dobra jste vykonali pro naše misie.” Obrácen ke Caglierovi dodal: “Šiřte úctu k Panně Marii v Ohňové zemi. Kdybyste věděli, kolik duší touží Panna Maria získat do nebe salesiánskou prací!”

Před Novým rokem 30. prosince se Don Rua tázal nemocného, jaký novoroční dárek dá salesiánům a chlapcům v oratoři. Nemocný odpověděl: “Hochům odporučím úctu k Panně Marii a časté svaté přijímání, salesiánům pak práci a práci...”

(Dokončení ve 4. lednovém čísle)

Z knihy P. Alberti: Světec Don Bosko

vybral L. Štula

* Když r. 1860 Garibaldi triumfálně vstoupil do Milána, navrhl mu někdo, aby navštívil také Turín.

“Do Turína nepůjdu.”

“A proč?”

“Protože je tam Don Bosko.” A prohlásil o něm: “Je to opravdový služebník Boha a milovník lidskosti - a je jediný v celé Itálii.” To je vyjádření revolucionáře, který byl zapřisáhlý nepřítel kněží.

* Když r. 1883 navštívil Don Bosko Lyon, dal mu hrabě Jouffrey k dispozici svůj vůz i s kočím. Při cestě městem lidé povoz ustavičně zastavovali, chtěli mluvit se světcem a žádali jej o požehnání. Don Bosko jim naslouchal, obracel se tu i tam a vůz se s obtížemi dostával jen krokem kupředu. Kočí ztratil trpělivost a pronesl památná slova: “Lépe je nosit čerta, než vozit svatého.”

Werner Bergengruen

Bud'te jako děti

O tajemstvích, která nám církev představuje o velikých svátcích, můžeme rozjímat do nekonečna. Jsou tu vždy další paprsky zářivých šperků, které zasvítí do našich úvah. To platí i o tajemství Vánoc. V mnoha podobách přichází Ježíš vstříc nám a naší úctě. Známe jej jako Dobrého Pastýře, jako Divotvůrce, jako Spasitele, který učí, žehná i trpí, jako Ukřižovaného, jako Zmrtvýchstalého, jako Krále a Soudce všeho světa. Ale vánoční svátky nám jej představují ve zvláštní podobě. Již název, který dala naše řeč tomuto svátku: Narození Páně, vyjadřuje zcela zřetelně, že se nejedná o jeden úsek života našeho Pána, nýbrž že v podobě novorozeného Dítěte k nám přichází ve své plnosti Ježíš Kristus, že v této podobě jsou předznamenána všechna jeho budoucí zjevení, a vůbec všechny jeho další příchody.

Z novorozeného dítěte, s nímž vždy jako by znovu začínal kousek světa od začátku, vychází něco, co umí pochopit každé prosté s neztrdné srdce a zaplavuje je pocitem štěstí a tušením z vyplnění všech lidských tužeb. Dítě přináší na svět dech dosud nezkaleného a neposkvrněného stvoření, ozvěnu původní neporušené čistoty.

Není to právě dítě, na které se vztahují slova: z úst dětí a nemluvnat si připravil chválu... zjevil svou slávu maličkým a skryl ji před moudrými a chytrými?

U dítěte nás dojíká jeho bezmocnost, jeho úplná odkázanost na péči matky a těch, kteří jsou kolem. Pozorujeme-li však bezmocné božské Dítě v jeho chudobě, jak leží v betlémské stáji v jeslích, víme současně, že je v něm vtěleno všechno božství, že máme před sebou Pána vesmíru i všech časů. V protikladu a v harmonii obojího, v našem rozumu zcela nepochopitelné představě spočívá přesvědčivá a ohromující síla, kterou tento svátek oslovuje každého, kdo mu vědomě neuzavírá své srdce.

Thomas Mann napsal ve svém mládí črtu “Zázračné dítě”. Líčí zde myšlenky jednoho starého pána, který je na koncertu zázračně hudebně nadaného dítěte. Napadne jej: “Je to jako u Jezulátka. Můžeme se před ním sklonit v hluboké úctě, aniž bychom se museli stydět. Jak je to

oblažující a uzdravující!”

Draží nemocní

Zdravím vás tentokrát na přelomu starého a nového roku, kdy se lidé přece jen trochu zamyslí nad svým životem a účtují. Dívají se, jak to vypadá ve sloupcích “Má dáti” - “Dal”. Zase jsme o rok starší! Na jedné straně jsme ztratili rok života, který je nenávratně pryč, na druhé straně se nám otevírá nový jako veliký dar. Možná, že si někteří z nás v této chvíli pomyslí: Ach, už kdyby si mě Pán Bůh raději vzal... jak dlouho se ještě budu trápit! - Moji milí, počkejte s tím! Věřte, že Pán zná dobře čas, který je každému vyměřen, a jestliže tedy nám nabízí nový rok, jistě ví proč. Třeba je to pro nás ta poslední šance! Už slyším vaši odpověď: Jakápak šance! Už jsem se se vším vyrovnal, se vším smířil. - Moji draží, opravdu jste se se všemi smířili, opravdu nikomu nic nedlužíte? Třeba milé slovo, úsměv, odpuštění nebo odprošení? Neskrblíte s tím nejdražším a nejcennějším na světě - s láskou? Třeba právě mezi vašimi nejbližšími není všechno v pořádku. Zkusme se trochu zamyslet, jak to s námi vlastně vypadá. Zdá se vám, že jste jim na obtíž, že vás klamou, že se vás straní? Zraňuje vás jejich nevděk, netečnost, lhostejnost? Je toho ještě mnohem víc, co vás od nich bolí? - Ale co vy? Neubližujete jim i vy právě tou svou nedůvěrou, svou podezíravostí? Poděkujete jim za jejich služby, nebo to považujete za samozřejmou povinnost? Projevíte ještě občas zájem o jejich práci, o jejich starosti, nebo je zasypáváte pouze svými stesky a bolestmi? - Moji draží, vím, že je to všechno velice složité a vůbec ne lehké! Víam, že někdy se právě mezi ty nejbližší může vloudit veliká neláska, zášť, ba až nenávisť. Ale právě zde je ta šance pro nás, kterou nám Pán Ježíš s novým rokem opět nabízí. Abychom se snažili prorazit ten krunýř nelásky a přinést našim domovům, našim rodinám Boží království! Ano, my - slabí, nemocní, na lůžku! Důvěřujme, věrme, usmívejme se, děkujme! Já vím, sami to nedokážeme, jenže my přece nejsme nikdy sami! Naopak, jsme nejúžejí spojení s Pánem Ježíše, právě proto, že jsme tak bezmocní. Využijme této své výsady a celou svou bytostí ho prosme o pomoc a slitování. Jen Pán vidí do lidských srdcí, jen On je může změnit. Ale chce k tomu naši pomoc, naše oběti, naši touhu po jeho lásce. - Že máte z toho trochu strach? - Jeden čínský křesťan napsal: “Řekl jsem andělovi, který stál u bran Nového roku: Dej mi světlo, abych mohl jistými kroky jít vstříc nejistotě. On mi však odpověděl: Jen jdi do tmy a vlož svou ruku do ruky Boží. To je lepší než světlo a jistější než známá cesta.” - Nuže, moji draží, vložte svůj život do ruky Boží a nebojte se vykročit do nového roku. Ať vás provází Panna Maria!

Moc vás zdravím.

Sestra Pavla

Jan Pavel II. mladým

Jan Pavel II. řekl mladým účastníkům kongresu o sekularismu a náboženské svobodě, Ignaciánského hnutí mladých a díla Dona Guanelly při setkání na Papežské akademii Regina Apostolorum mimo jiné:

Mladí musí překonávat hranice národů a etnických odlišností, aby společně vytyčovali budoucnost světadílů a mnohem bratrštějšího světa. Je třeba překonávat rozdělení a konflikty minulosti, aby se mohly tvořivě spojit talenty, které Boží Prozřetelnost udělila v hojnosti každému národu a každé osobě.

V současném světě existuje forma omezování náboženské svobody, která je záluďnější než otevřené pronásledování, a to navzdory tomu, že v posledních letech došlo ke společenským a politickým změnám. Demokratická společnost odsunula otázky víry a mravní zásady, které z ní vyplývají, do oblasti soukromých názorů. Na první pohled se to jeví jako postoj nezbytné nestrannosti a neutrality a je to považováno za jediný možné řešení v současném pluralistickém státě. Nepodporuje to však kulturu usilující znevážit a zesměšnit občany, jejichž mravní zásady vyplývají z jejich náboženského přesvědčení? Dochází-li k tomu, není tím znehodnocován sám obsah pojmu demokracie? Proto církve podporuje uctivý dialog, který je otevřen k hledání pravdy a není podmíněn předsudky protináboženského a nemorálního názoru na osobu a lidské

společenství.

Událost dějinného významu moravské církve

V pátek na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie bylo ukončeno několikaleté šetření svatosti života Služebnice Boží (SB) Aničky Zelíkové z Napajedel za předsednictví Mons. Jana Graubnera, olomouckého arcibiskupa a moravského metropolity, v zasedací síni Metropolitního soudu v Olomouci.

Samotným šetřením byli pověřeni: Mons. dr. Jaroslav Němec ve funkci biskupského delegáta, Mons. dr. Vojtěch Tkadlčík ve funkci obhájce víry, ing. Josef Fiala jako notář, Mons. P. Josef Šich jako kancléř a spolunotář a konečně dr. František Polášek jako vicepostulátor.

Dále byli přítomni otcové karmelitáni, jejichž členkou III. řádu Anička byla, P. Josef Jančář, generální delegát, a P. Jan Sarkander Juráš, farář, jako zástupce aktorů kauzy.

Bylo vyslechnuto celkem 39 svědků, z toho byl 1 biskup, 8 kněží, 124 řeholních sester a 16 laiků. I když Anička zemřela před 54 lety, osobně ji znalo 20 svědků. Z vlastnoručně SB psaných písemností se zachovalo 79 dopisů, 3 duchovní deníky a další písemností. Do vnitřního života Aničky nejlépe viděl její duchovní rádce, biskup ThDr. Josef Hlouch, který napsal její první životopis. Řádová sestra Ludmila Tichopádová znala Aničku od jejích předškolních let až do její smrti v 17 letech a jí se SB svěřila s úmyslem obětovat celý svůj život na usmíření za hříchy usmrcování nenarozených.

Stejně jako biskup dr. Hlouch, obdivovali členové komise hluboké a originální myšlenky SB, které nemohly být vyčteny z knih a které se jeví jako velký zázrak milosti Boží. Dospělo se k závěru, že její ctnosti, několikaleté utrpení tělesné i duchovní, duchovní zkoušky, mimořádné duchovní dary, zvl. dar vlité modlitby, bezvýhradné, nezištné, radostné sebeoběti jasně svědčí o svatosti jejího života.

Autentický exemplář všech aktů, nashromážděný v 6 svazcích, bude v nejbližší době předán Kongregaci pro svatořečení v Římě.

Zbývá požádat věřící a ctitele Aničky Zelíkové, aby se na ni obraceli ve svých modlitbách o vyslyšení, protože mimo řadu dosavadních vyslyšení se k blahorečení vyžaduje alespoň 1 prokazatelný zázrak na její přímluvu.

Zprávy z poutních míst

Medžugorje 1.12.1995

Pochválen buď Ježíš!

Mnoho lidí se ptá, zda během římského setkání Sv. otce s biskupy bývalé Jugoslávie (v říjnu) padla zmínka o Medžugorje. Nevím. - Ale slovo, kterým Sv. otec schůzi zahájil, je významné. "Vyprošuji pro naši práci zvláštní přímluvu Marie, Matky Církve a Královny míru." (Oss, R. č. 43),

Mnoho věřících má nejasno ohledně článků naší víry a té či oné aktuální otázky. Satan je aktivnější než kdy jindy, aby nás mátl a dělil.

Poutníci se často ptají vizionářů: "Co říká Gospa ohledně kolektivních rozhřešení, homosexuality, rozvedených a znovu sezdaných, astrologie, sňatků kněží, bohoslužeb bez kněze, mohamedánské či buddhistické víry, reinkarnace, předpovědi katastrof, Kristova návratu, zjevení na tom či onom místě, potratů, experimentů s lidskými zárodky, ekumenismu, atd..."

Zde (v Medžugorje) sv. Panna hovoří o těchto námětech velmi zdrženlivě nebo vůbec ne. Nepředstavila se jako univerzální encyklopedie, ale jako Matka plná soucitu s utrpením všech, která nás chce uzdravit ze všeho zmatku tím, že nás nově ponořuje. - Do čeho? - Do Bible a víry Církve! Vyznání Víry je její oblíbená modlitba. Proč farnosti nahradily nedělní Kredo nějakým ubohým popěvkem?

"V Evangelium máte všechny odpovědi," říká nám. A ohledně toho či onoho bodu, který dnes dělá problém, neustává opakovat: "Dělejte, co vás učí Církev". A také "Ať každý z vás je v Církvi aktivnější" (25.2.93). Satan vás chce strhnout co možná nejdál od křesťanského života a

od přikázání, k nimž vás Církev zve, abyste je žili” (25.9.92). “Jistě, je nutno poslouchat autoritu Círky” (1986). Kněžím: “Dělejte, oč vás Církev žádá” (1984).

Ze všech svých sil chci připojit svůj hlas k Ježímu, a křičet každému z vás: Prosím vás, poslouvejte Církev, milujte Církev, nasad'te se pro Církev! Je pravda, že Petrova lodička kolikrát brala vodu, ale Ježíš je v ní a ona se nepotopí. Ohledně všech námětů, které jsem citovala, Církev se už jasně vyjádřila. Ve své pokoře se Gospa staví do pozadí vůči učení Círky, a odkazuje nás na ně. Např. ohledně rozvodu Gospa řekla Mirjaně: “Pro Boha rozvod neexistuje.” Ale nejde do detailů pastorační nebo sexuální etiky. Říká: “Dělejte, co o tom říká Církev.”

Co se Sv. otce týče, označuje nám ho pozoruhodnými slovy: “Nejmilejší z mých synů, kterého jsem já sama vybrala pro tyto časy.”

Je taková shoda mezi směrnicemi Jana Pavla II. a mežugorskými poselstvími, že si kladu otázku, zda sám není navštěvován Sv. Pannou!

Každá rodina by měla mít “Katechismus katolické církve”, jedno z nejkrásnějších děl pontifikátu Jana Pavla II. (proč ho třeba nedarovat?). Tam se nacházejí základní odpovědi ohledně naší víry.

Podle Vicky obličej Panny Marie v těchto dnech není ani smutný, ani radostný... Učiňme ho radostným naší přípravou na Vánoce! Zde mnozí očistí své srdce nověnou postu a modlitby. P. Slavko také dává 3 kurzy exercicií “Půst a modlitba”, ještě před “dnem radosti”.

V prosinci 89 Panna Maria řekla Jeleně: “Drahé děti, udělejte dost místa pro Ježíše, aby i tentokrát mohl přijít a učinit si přibytěk ve vašich srdcích. Drahé děti, obávám se, že vše ostatní je často důležitější než to, co je uvnitř. Proto bych ráda, aby tyto Vánoce byly zvlášť zasvěceny tomuto znovuzrození.”

Mír!

Sr. Emmanuel

Církevní aktuality

Moskva

Hlava ruské pravoslavné církve patriarcha Alexij II. vyzval z pohledu na rok 2000 k obezřetnému společenství církví. Jestliže my křesťané k našemu žalu nejevíme jednotu ve víře, tak ať svět slyší alespoň o našem úsilí o jednotu, řekl patriarcha na zahájení své první oficiální návštěvy v Bonnu. Předseda německé biskupské konference arcibiskup Karl Lehmann podtrhl s poukazem na četná napětí ve světě, že v této situaci nesou církve velkou odpovědnost. Opravdová jednotu může však přijít jedině od Boha, zdůraznil Lehmann. Podle Alexije II. vnitřní úloha církve spočívá především v tom, vysvětlovat trpělivě věřícím cíle mezicírkevní spolupráce. Realizace tohoto úkolu závisí rozhodujícím způsobem od toho, jaké pozice zaujmou nepravoslavní bratři v otázce ekumenismu. Jestliže jejich účast na ekumenickém hnutí bude chápána jako otevřená a bratrská spolupráce s pravoslavnou církví, nebude vyvolávat žádné pochybnosti a podezření. Když ovšem nepravoslavní duchovní vidí Rusko a jiné země jako duchovní poušť, a při tom nedbají na dějiny a tradice našeho národa, pak budeme moci těžko našim věřícím vysvětlit, že účast naší církve na ekumenickém hnutí je oprávněná a smysluplná.

Radio Vaticana

Pod vlivem televize

V Norsku ušlapali k smrti tři osmiletí chlapci pětiletou holčičku. Svůj čin vysvětlili tím, že chtěli vyzkoušet, jestli je zabít člověka opravdu tak snadné, jako to vidí na obrazovkách.

Radio Vaticana

Příspěvek pro palestinské uprchlíky

Vatikán daroval Spojeným národům 20.000 US dolarů jako symbolický příspěvek pro palestinské uprchlíky. Celkově věnovala Papežská mise pro Palestinu v uplynulém roce kolem 9 milionů dolarů na podporu uprchlíků v Gaze, Jordánsku, Sýrii a Libanonu.

Hospic Anežky České v Červeném Kostelci

V pátek 8. prosince bude slavnostně otevřen Hospic Anežky České v Červeném Kostelci. V 9.00 hod. bude Mons. Karel Otčenášek sloužit mši svatou s vysvěcením kaple, poté bude slavnostní přivítání hostů a k přítomným promluví MUDr. Marie Svatošová o myšlence hospice. Následovat budou projevy hostů a ředitele královéhradecké Diecézní charity, pak bude dán prostor pro dotazy sdělovacích prostředků. V 11.55 bude slavnostní přestřižení pásky a prohlídka hospice, po které bude následovat občerstvení. Ve 13.30 bude pracovní tisková konference na téma problematiky hospicové péče.

K této příležitosti bude 30. listopadu 1995 uspořádána také tisková konference v Praze v Opletalově ulici v Horním sále Divadla hudby (bývalý Euroklub). Začátek je v 10.00 hod. Téma konference je "Hospic Anežky České v Červeném Kostelci - modelové zařízení pro hospicovou péči v České republice". Obsahem konference bude seznámení s myšlenkou hospicové péče a aplikací jejích forem v podmínkách naší společnosti, postoj pracovníků Ministerstva zdravotnictví ČR k této formě péče, informace o realizaci výstavby modelového zařízení v Červeném Kostelci, základní představa o provozu a režimu dne Hospice Anežky České, činnost edukačního centra při Hospici Anežky České, seznámení s výsledky public relation kampaně Konto: HOSPIC pořádanou na základě smluvní spolupráce s reklamní agenturou Van Noe Media s.r.o. Z odboru zdravotní a sociální péče Ministerstva zdravotnictví ČR jsou pozváni ředitelka tohoto odboru PhDr. Vostráková a PhDr. Filec, dále tiskový mluvčí České biskupské konference P. Miloslav Fiala, předsedkyně Občanského sdružení Ecce homo MUDr. Marie Svatošová, správní ředitel Hospice Anežky České ing. Miroslav Wajsar a dr. Pokorný ze Všeobecné zdravotní pojišťovny.

Papež nepojede na Vánoce do Sarajeva

Jak bylo oznámeno, papež nepojede o těchto Vánocích do Sarajeva. Ředitel Vatikánského rozhlasu k tomu podotkl, že v souvislosti s ex-Jugoslávií je papež obrazně řečeno stále připraven tuto zemi navštívit.

Sňatek homosexuálů?

Luterský biskup z Göteborgu popřel, že by oddal dva homosexuály. Protestovalo proti tomu na 50 farářů. Biskup ve své písemné odpovědi prohlašuje, že nešlo o oddávky, ale o modlitbu za homosexuální pár. Ve Švédsku a Dánsku mohou mít homosexuálové civilní sňatek, takže se podílejí na všech právech manželských párů.

Důsledky války

Od začátku války v Bosně bylo na tomto území zničeno na 600 církevních objektů, kostelů, klášterů, hřbitovů a škol. Podle dokumentace za 397 případů jsou odpovědni Srbové, za 270 muslimové.

SKS

Prohloubení náboženské víry v Maďarsku

Od roku 1989 se v Maďarsku prohloubila náboženská víra. Praktických křesťanů je sice pouze 10 %, ale dvě třetiny Maďarů se prohlašuje za věřící. Nedostatek kněží panuje zvláště v katolické církvi, takže 40 % farností nemá duchovního správce.

Výzva sekularismu a budoucnost víry

Kardinál Miloslav Vlk se zúčastnil mezinárodního sympozia, které ve dnech 30. listopadu až 2. prosince v Římě pořádala Papežská rada pro kulturu na téma "Výzva sekularismu a budoucnost víry". Kardinál Vlk ve svém závěrečném projevu shrnul celkový průběh sympozia a poukázal na historické, filozofické a teologické kořeny sekularismu. Z knihy české filozofky Jolany Polákové "Perspektiva naděje" citoval rozbor duchovnosti postmoderní doby a hovořil o dualismu mezi svobodou a pravdou.

Účastníci sympozia byli přijati papežem Janem Pavlem II. Kardinál Paul Poupard, prezident papežské rady pro kulturu, se ve svém projevu během audience rovněž pochvalně zmínil o práci filozofky Polákové.

Kardinál Miloslav Vlk byl v závěru své římské návštěvy přijat papežem Janem Pavlem II.

Katolická církev v Polsku pobouřena výsledkem voleb

Katolická církev je pobouřena tím, že bývalí komunisté jsou u moci. Vyhlásili to biskupové na závěr své dvoudenní konference, během níž hovořili o situaci v zemi po volbách. Současnou situaci označili za obtížnou. Primas kardinál Jozef Glamp zmírnil svou kritiku prezidenta Kvaśniewského a označil ho pouze za “mladého a tajemného”.

Divoký kapitalismus v Argentíně

Divoký kapitalismus narušuje zemi i společnost. Tuto kritiku vyslovila nyní argentinská církev. Arcibiskup z Kordoby kardinál Primatesa odsoudil velmi ostře současnou hospodářskou a sociální politiku. V jeho zemi je 18 % dospělých bez zaměstnání.

Porada o církevní hudbě Orientu

Církevní hudba v Orientě byla předmětem pracovního zasedání mezinárodní společnosti pro církevní hudbu, které se konalo v benediktinském opatství Montecassino jižně od Říma.

Rektor katolické univerzity Kaslik v Libanonu Louis Hage polemizoval s rozšířeným názorem, že úloha ženy v liturgickém církevním zpěvu syrských východních církví nejen “nebyla ráda viděna a že dokonce v původní církvi se proti ní bojovalo”.

Dokázal, že zpěvy významného hymnografa Efraima ze 4. století zpívaly běžně ženské sbory. Hudebním vyvrcholením zasedání byl koncert z Libanonu pocházející Marie Keyronzové, která mezitím vstoupila do kláštera. Interpretovala se členy jí založeného souboru (Ensemble de la paix” maronitské, metehitské a syrské liturgické zpěvy.

Indické řeholnice se učí karate

Pro řeholnice nezvyklý druh sportu si zvolilo několik sester v jihoindickém Madrasu: učí se karate.

Sestrám ani tak nejde o nějaké sportovní otužování, nýbrž o to, aby si osvojily techniky sebeobrany. Řádové společenství sv. Anny pracuje v chudinské čtvrti, kde stále častěji dochází k útokům proti sestrám. Po zkušební době patří teď vyučování karate k základnímu vzdělání mladých řeholnic.

Zbourali nový kostel

V čínské obci Beideng 150 km jižně od Pekingu obývané větším počtem katolíků zbourali čínští milicionáři nově vybudovaný katolický kostel. Vtrhli do obce s třiceti obrněnými transportéry a zatkli 6 mužů a jednu ženu. Záminkou byl dekret z r. 1994, podle kterého všechny náboženské společnosti musí u úřadů přihlásit své kultovní objekty.

SKS

Mír dětem

Dejme dětem mírovou budoucnost. To je heslo Jana Pavla II. k Světovému dni míru 1.1.1996. Vyjádřil tak starost o děti, které jsou obětí tělesného a duševního násilí.

Neoznačené zprávy Tiskové středisko ČBK: P. Miloslav Fiala, D. Kalcovská, J. Skalická

Myšlenky k rozjímání

4. neděle adventní - Štědrý den

(Lk 1,67-79)

Od Abrahama přes Davida k Janu Křtiteli - Panně Marii - Ježíšovi... - k tobě...Tak dlouhá je cesta naplňovaných Božích zaslíbení. A to není ještě konec. Neznáme nikoho v dějinách, kdo by plnil to, co slíbil, tak dlouze, tak věrně a tak štedře. Jeho věrnost překlenuje i naše nevěrnosti, slabosti i nejistoty. Bůh má pro nás “štědrý den” v každý den roku, ať všední den nebo sváteční.

Narození Páně

(Lk 2,1-14)

Je dobré představit si cestu Josefa a Marie zcela střízlivě, realisticky, opravdu pozemsky, protože taková cesta byla. Bůh podnes dělá své největší věci v běžných lidských okolnostech, opravdu uprostřed tohoto světa.

Úterý 26.12.

(Jan 1,1-3)

Tak z téhle nepředstavitelnosti, plnosti, světla, nádhery, Ježíš přichází k nám, kde to známe: do lidské bídy hmotné i mravní. Do lidské bezprostřednosti. A přichází plně, v bezbrannosti lidství, stává se jedním z nás. Tím se mění i můj pohled na mne samotného - neměl bych sebe vidět a chápat bez Ježíše!

Středa 27.12.

(Jan 1,4-5)

Život a světlo v Ježíši: oboje je od Boha a oboje je v něm vneseno do lidstva a už to nikdy nevytizí. promítněme si tuto pravdu největších malérů a hrůz osobních nebo celosvětových. Ať temnota hrozí nebo se naparuje jakkoliv, jeho nezachvacuje. Je tedy bodem záchrany za všech okolností.

Čtvrtek 28.12.

(Jan 1,6-9)

Celý svět je Božím stvořením. Nic není vlastně zbytečné nebo veskrze zlé. Ale Ježíš je přesto jedinečný, neopakovatelný a nezaměnitelný, pravé světlo. Jediné... A co je neuvěřitelné: bylo mi dáno.

Pátek 29.12.

(Jan 1,10-11)

A přesto nás neopustil, nepotrestal, nezřekl se nás, ale naopak - zemřel za nás, za naše hříchy. Lze o Boží lásce pochybovat?

Sobota 30.12.

(Jan 1,12-13)

“Dal mi moc stát se Božím dítětem.” Z toho nelze slevit ani píď, pokud jsem Ježíše skrze víru přijal.

Svátek svaté rodiny

(Jan 1,14)

Jan a ostatní apoštolové a učedníci viděli... dotýkali se... uvěřili a pochopili... a předali nám. Z toho, co v Písmu a životě církve předávají, se rodí víra dodnes. Bůh se nám v Ježíši skutečně přiblížil “na dotyk”.

Vyjadřuje to míru jeho lásky k nám - je vlastně bez míry.

A nyní, kdy se dvacáté století schyluje k závěru, vyšly na světlo jasná pravda evangelia, která byla dlouhou dobu zasutá pod nánosem věků: pro každou lidskou bytost, dokonce i pro toho, kdo o tom neví, je zde vzkříšený Kristus.

Matky Boží, Panny Marie

(Lk 2,16-21)

Místo horlivých předsevzetí mohu dnes zaujmout mariánský postoj: otevřít svou mysl Božímu slovu, otevřít své srdce Božímu slovu a to, co přijmu, v něm zachovat živě. A Bůh dá těmto “sazenicím” vzrůst.

Úterý 2.1.

(1 Jn 2,22-28)

Zůstat v Ježíši, zůstat v Otci - nejsou příliš vznešená slova pro všední den? Jen zdánlivě. V kom jiném by měl náš život spočívat a trvat? Kdo jiný se nám nabízí jako laskavá a životodárná náruč v radosti i bolesti?

Středa 3.1.

(1 Jan 2,29-3,6)

Jsme Boží děti - to platí i o nás. Je to dar. A mám o něm stále vědět. Potom nebude hledat ani záchranu ani pomoc ani jistotu jinde, než u Otce. Nebo je snad něco, co bych se mu ostýchal svěřit?

Čtvrtek 4.1.

(1 Jn 3,7-10)

Hřích opravdu není žádnou šancí. Nechat se k němu svádět znamená jít od Boha pryč. Od světla ke tmě. Od života ke smrti. Kdo by to dělal, chce-li dobře žít?

Pátek 5.1.

(1 Jn 11-21)

Milovat činem je mnohdy nepohodlné. Ale nic nepohodlnějšího, než byl Kristův kříž, nás potkat nemůže. A čin skutečné lásky, kterou projevíme, je životodárný. Za to nepohodlí jistě stojí.

Slavnost Zjevení Páně

(Mt 2,1-12)

Celou tichou chvílí se můžeme s mudrci klanět. Navíc, jako novozákonní lidé to můžeme konat v Duchu, který nám byl darován. A toho, komu se klaníme, neznáme ani jen z doslechu ani podle hvězdy. Známe ho podle jeho slova i podle jeho činů, které pro nás udělal a dělá.